

YİĞİT OKUR

PİYANO

ROMAN

❤
CAN

5.
BASKI

Yiğit Okur
PIYANO

Can Yayınları: 1364
Türk Edebiyatı: 384

© Yiğit Okur, 2003
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2003

1. basım: Mayıs 2003
2. basım: Haziran 2003
3. basım: Mart 2006
4. basım: Kasım 2007

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Serap Bertay
Düzeltili: Özge Soylu
Montaj: Mine Sarıkaya

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Şefik Matbaası

ISBN 978-975-07-0299-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33

<http://www.canyayinlari.com>

e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Yiğit Okur
PIYANO

ROMAN

CAN YAYINLARI

YİĞİT OKUR'UN
CAN YAYINLARI'NDAKİ
ÖTEKİ KİTAPLARI

HULKİ BEY VE ARKADAŞLARI / roman

GÜVERCİNLER / roman

TOPAL VİKTOR'UN ANILARI / roman

O ZAMAN KİM SÖYLEYECEK ŞARKILARI / 2003 Haldun Taner Öykü Ödülü

DENİZ TAŞLARI / 2006 Yunus Nadi Roman Ödülü

Yiğit Okur, orta ve lise öğrenimini Galatasaray Lisesi'nde tamamladı. 50'li yıllarda, *Varlık*, *Yenilik*, *Mavi* dergilerinde şiirleri yayınlandı; aynı dönemde, Ugo Betti, Jean Cocteau, Herman Wook, André Maurois'dan roman, oyun çevirileri yaptı; *Yeni Sabah*, *Vatan* gazetelerinde tiyatro eleştirileri yayınlandı. Cep Tiyatrosu'nun kurucularından olan *Okur*, bir süre sahneye çıktı. Hukuk öğrenimini sürdürmek için 1958 yılında Cenevre'ye giden Okur'un, birincilikle bitirdiği fakültede tamamladığı doktora tezi, Cenevre Üniversitesi Hukuk Ödülü'ne lâyık görüldü. 1965'te yurda dönen Okur, aile geleneğini sürdürerek avukatlığa başladı. Bu süreçte çeşitli gazete ve dergilerde, söyleşi ve mesleki makalelerle yetindi. Yaklaşık kırk yıl süren sessizlikten sonra, Yiğit Okur, *Hulki Bey ve Arkadaşları* adlı romanıyla yeniden yazın dünyasına döndü. *O Zaman Kim Söyleyecek Şarkıları* adlı öykü kitabıyla 2003 Haldun Taner Öykü Ödülü'nü ve *Deniz Taşları* romanıyla 2006 Yunus Nadi Roman Ödülü'nü aldı.

B Ö L Ü M L E R

BİRİNCİ BÖLÜM

- ANDANTE

- * BİR GECE ANSIZIN MARIA CALLAS 11
- * MATMAZEL PALYOVSKI'NİN BEKÂRETİ.....16
- * VAHAN EFENDİ'NİN MÂSUM DEDİĞİ OYUN 24

İKİNCİ BÖLÜM

- ELVİRA

- * GALATA RIHTIMI'NDA AKŞAM SAATLERİ 47
- * ANKARA'DA AKŞAMLAR, GECELER,
GÜNDÜZLER 81
- * KARIN ALTINDAKİ GECENİN İÇİNDEKİ
DİLENCİ.....113
- * MENEKŞE GÖZLÜ KIZ.....118
- * MANOLYANIN ALTINDA SULHİ BEY'İN
KÜSKÜNLÜKLERİ 152
- * SUZİ NEYİN NESİYDİ?.....177
- * SARI SAÇLI BİR KIZ ÇOCUĞU, BİR MANDOLİN,
BİR ÇİFT NÜFUS KÂĞIDI.....212
- * YANLARI PATLAMIS BİR ÇİFT ASKER POSTALI ..261

* FRAKSİYONU OLMAYAN SOLCU	272
* ESRA'NIN CEHENNELERİ	291

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

- SONRASI

* BACH'IN FA MİNÖR FLÜT SONATI	349
* HER MAYISIN SON GECESİ MÜZİK ŞÖLENİ	362
* ZÜRİH'TE KAR	369
* YUKİ BEY'İN MARİFETLERİ	377
* 31 MAYIS	409

BİRİNCİ BÖLÜM

Andante

Bir Gece Ansızın Maria Callas

Arkam Sakine Hanım'a dönük. Bana şaşkınlıkla, biraz da acımayla baktığını hissediyorum. O sırada telefon çaldı. Fırladı yandaki odaya, kitaplığa seğırtti. Her akşam bu saatte, kızı Gülpembe Ankara'dan telefon eder. Yapıştı telefona.

Yaklaşık otuz yıldır Sakine Hanım'la birlikteyim. Benim evimi o çekip çevirir. Yaşını hiçbir zaman bilemedim. O da bilmez. Nüfusa, doğumundan yıllar sonra serüvenli bir şekilde yazıldığı için, kafakâğdında genç gözükür; oysa altmışını çoktan geçmiş olmalı, benim gibi. Geldiğinde ağır işitirdi. Şimdilerde iyiden iyiye sağır. Kendi iyi duymadığı için, karşısındakinin de duymadığını sandığından mıdır bilmem, konuşurken avazı çıktığı kadar bağıır oldu. Gene bas bas bağıırıyor telefonda:

— Çıldırıldı, çıldırıldı. Kafasında zaten bir çivi noksandı, şimdi iyice üşüttü... Niyesi var mı; öpüyor ha öpüyor... Neyi olacak kız, piyanoyu... Tabii ya piyanoyu... Elinde bir yün bez, hoh, hoh, hoh... Parlatıyor, parlatıyor, sonra eğilip öpüyor. Sonra gene hoh, hoh, öptüğü yerleri silip parlatıyor; sonra uzanıp piyanonun üstüne, yüzünü gözünü sürtüyor. Artık tırlatacağım. Yetti gari. Beni yanına alırdı... Nee? Duyulmuyor. Bağıırsana kız!.. Ah, o senin kocanın boynu altında kalsın!.. Peki, peki, anladık, dırlanma... Seni çok göresim geldi. Torunumu öp. Yarın gene ara.

Telefonu kapattı.

Ben gerçekten iyiden iyiye üşüttüm mü? Sakine Hanım'ın sözlerine bakarsanız öyle. Bana sorarsanız, pek öyle hissetmiyorum, ama arada bir kuşku duymuyor da değilim. Yani bu noktada kesin bir kanım yok. Örneğin bir piyanoyu öpmek, oynatma belirtisi sayılır mı? Pek sanmıyorum, ama telefonda kızına bağırarak Sakine'ye nasıl anlatabilirdim ki, öptüğüm piyano değildi; ben bir anılar yumağını öpüyordum. Piyanyoyu değil, kendimi öpüyordum. Gerçi, insanın kendini öpmesi ya da böyle sanması da pek sağlıklı bir davranış sayılmayabilir, ama benim öptüğüm gerçekte piyano değildi; ben, gençlik yıllarımda bir dönemini öpüyordum.

Bundan tam yirmi dokuz gün önce, mayıs başı, sıkıntıdan elimde kumanda, zapping yapa yapa, görüntüden görüntüye sıçrarken, birden New York Metropolitan Operası çıkmaz mı karşıma!.. Televizyon şempanzeliğimi bırakıp kulak kesildim.

Carmen!.. Maria Callas!..

İşte bu rastlantı olmasaydı, o geceyi izleyen olayların hiçbiri başıma gelmeyecekti.

Gerçi o gece kumandanın düğmesine bir kez daha basıp başka bir görüntüye umursamadan geçebilirdim. Niye mi? Çünkü ben bir barok tutkunuyum. Benim için müzik 18. yüzyılda biter. Bir Bach, bir Vivaldi derinliğini, rengini, boyutlarını, izleyen yüzyılların müziğinde tadabilmek olası mı? Elbette hayır! Böyle bakılırsa, tutsağı olduğum müziği, Bizet'nin melodilerine yeğlememin anlamı olamazdı. Olamazdı da, o an, benim sorunum müziğin niteliği değildi. Geçmiş yıllar içinde, üst üste birikmiş o kadar çok anı zihnime yığılmıştı ki... Biri Prospère Mérimé; Carmen'in yazarı. Öğrenimimi sürdürdüğüm lisede edebiyat hocam, –bir Kapuçin Rahibiydi– ödev olarak bana Mérimé'yi vermişti. Carmen'in tadına ilk kez öyle varmıştım. Bizet'nin müziğini ise, yıllar sonra ilk kez Ankara Operası'nda dinleyecektim. Tutsağı olduğum barok değildi; ama, erkek bir müzikti.

Başımı asıl derde sokan, yılların ardında kalmış bu anı kırıntılarını değildi.

Maria Callas'tı.

Uvertürün bitmesiyle Metropolitan'ın perdesi açıldı. Renkler, ışıklar, sesler panayırı, gamsız bir yaşam sevincini toparlayıp savuruyor; çıplak omuzlar, kalça figürleri, kastanyetler topuk vuruşları, coşkuyu ateşleyip köpürtüyordu. 'Ôle!..'

Ama, sonunda uğursuzluğun hançerini yiyecek bu gamsız sevinç harmanında, sonun başlangıcı olan kuple filiz verdi:

*'Yasa tanımaz,
Asî bir kuştur aşk...
Ne yapsan evcilleştiremezsin.'*

Sesinin renkli asabiyeti son perdedeki felâketin haber-cisiydi.

*'Bırak beni
Seversem seni
Kolla kendini...'*

Kolla kendini... Kolla kendini... Sonra kara saplı bıçak...

Görkemli bordo kadife perde düştüğünde, önden üç-beş kişi, derken, dört bin kişilik salonda herkes bir anda ayaktaydı. Alkış tufan gibi... Perde nazlı edâsıyla tekrar açıldı. Carmen'in yüz kişiyi aşkın kadrosu, uvertürün eşliğinde, kümeler halinde selâma çıkıyor. Kademeli bir mizan-sen düzeninde, sıra *Don José*'ye gelince '*Bravo*' sesleri havaî fişekler gibi patladı.

Sonunda Maria Callas!..

Önce kuliste belirdi, sonra ağır adımlarla sahnenin ortasına geldi.

Bir reverans.

Bu reverans, bale, dans, figür, resim, yontu, plastik sanatların handiyse her dalını birden içerip yansıtıyordu. Eğildi. Alçakgönüllülükle eğilirken, başını önüne eğerken, üstünlük duygusu, sahneden salona taşıyordu. Sekiz bin kilometre uzaktan, bana da egemen oluyor, tanrılaşıyordu. Yarım adım arkasındaki *Don José*'ye elini uzattı. Birlikte bir kez daha eğildiler. '*Bravo*' sesleri on beşlik obüsler gibi art arda salonun tavanında patlayıp oradan her yöne, yıldız yağmuruna dönüşüp yağıyordu.

Ayağa fırladım. Kapıldığım coşku selinde, ben de alkışlamaya başladım.

Artık, ben de o salondaydım.

— Bravo!.. Bravo!.. Bravo!..

Kapının çerçevesinde Sakine Hanım. Gene şaşkın bakışlar... Bakışlarını görmüyor muyum, illet oluyorum. Alkışı durdurdum. Ama, bu kadar da olmaz. Bu kadın, benim hizmetçim. Benim davranışlarıma burnunu sokamaz. Çocuğunu ben okuttum, torununu ben okutuyorum. Minnet bir yana, vefa duygusu bile yok. Hiç olmazsa biraz yumuşak başlı olsa. Ne gezer; ömrümün otuz yılına hükmetti. Yetti artık!.. Sinirimden patlayıp yeniden alkışlamaya başladım.

— Bravo!.. Bravo!..

Oysa televizyon, opera görüntüsünü çoktan karartmış, reklamlara başlamıştı. Ama ben, Sakine'ye inat alkışlarımı sürdürdüm.

— Bravooo!..

— Yatağınızı açtım. Yatın artık, geç oldu.

Aman, ne şefkat, ne şefkat. Beni yatacak ki kendi de gidip uyusun.

— Yatmayacağım.

Duymadığı için, duymuş taklidi yapıp homurdandı. Ok gibi kapıya atıldım. Çekilip kenara sindi. Odadan sofaya çıktım. Tamkuyruk *Petrof* marka piyanom orada. Açtım kapağını, kuyruğunu kaldırdım. Çektim tabureyi. İçimde sızı, pişmanlık, kızgınlık... Elimin tersiyle bastan tize, hışımlı dolu bir glisando çektim; tokatlar gibi. Bütün sesler, saniyeler içinde fişkırdı. Dirseklerimi dayadım klavyeye, başım avuçlarımda, kulaklarımda Maria Callas'ın üst üste biriken arpejleri, sesindeki yorum ateşi; yüreğimde pişmanlık... Piyanonun kapağını kapattım; başım kapağın üstüne yığıldı.

— Niye yaptım?.. Niye yaptım bunu? Ne ahmaklık, ne budalalık!..

Daha dün sabah bu piyanonun yerinde bir *Steinway*

duruyordu. O piyano Maria Callas'ın piyanosuydu. Onun piyanosu olduğu, yılların içinde önemini mi yitirmişti? Onun piyanosu olduğunu zamanın akışı içinde unutmuş muydum?.. Ama eskimişti. Kardella Usta'yı çağırttım. Geldi; baktı; çaldı; elledi.

— Memnuniyetle alırım.

Adamları geldi. Askıları taktılar, götürdüler. Ben de yaptığımdan mutluydum. Yenisi gelmişti. Kardella Usta, üste bir miktar para da verdi. Sevindim. Eski piyanoyu pahalıya satıp yenisini ucuza almıştım. Markası *Petrof*. Olsun, napayım. Benim için önemli olan piyanosuz kalmamak. Yıllardır aksatmadan sürdürdüğüm, her yıl evimde düzenlediğim müzik şölenine, ay sonunda, 31 Mayıs'ta gene konservatuvar hocaları, gene müziksever dostlarım gelecekti. Gene, gecenin sabaha dönüştüğü saatlere kadar herkes kendi enstrümanını çalacak, marifetini gösterecek, bir müzik havuzunda yüzecektik.

Kumandanın düğmesine basınca Metropolitan görüntüye gelmeseydi, Maria Callas'ı dinlemeseydim, şu anda duyduğum pişmanlığı, kızgınlığı yaşamayacaktım. Öyle bir halt etmişim ki...

Karar verdim: *Petrof* marka piyano, yarın sabah buradan gidecek, eski piyanom gelecek, hata onarılacak, ben de huzura kavuşacaktım.

Sakine gene arkamda duruyor. Görmüyorum, ama biliyorum, şaşkın bakışları üstümdedir.

— Sen yatabilirsin.

— Neyi atayım?

— Kendini.

— Biraz bağırsanız...

Sonra homurdandı, aklı sıra benimle alay ediyor:

— Mıymıymıy...

Kalktım, doğru yatak odama. Kapıyı da bütün hırsımla vurdum. Duysun, diye.

Matmazel Palyovfski'nin Bekâreti

Altmışımı geçeli birkaç yıl oldu. Kökenlerimi bilmiyorum. Bildiğim şu ki, ben tüccar çocuğuyum. Büyükbabam da tüccarmış. Onu hiç tanımadım. Büyütölmüş bir fotoğrafı var, çalışma odamda, duvarda. Hepsi bu. Venedik'te San Marco Meydanı'nda çekilmiş. Yüksek siyah fötr şapka, kostüm de siyah... Yelek, köstek... Parmaklarını yelek ceplerine sokmuş; mağrur bir edâ; bıyıklar da öyle... Bu fotoğraf eskiden, babamın Bankalar Caddesi'ndeki yazıhanesinde, çalışma masasının arkasındaki duvara asılıydı.

Bildiğim kadarıyla, büyükbabam, Cumhuriyet'ten önce İtalya'nın güney şehirlerinden birinden gelip İstanbul'a yerleşmiş. Din değiştirmiş –ne gerek duyduysa– Müslüman olmuş. Ona ilişkin bütün bildiğim bu. Babam, babasından bana hiç söz etmemişti. Ya da çok az etmiş olmalı ki, aklımda bir şey kalmadı.

Babamı da pek tanıyamadım. O da yüksek fötr giyer, yaz-kış siyah takım elbise, yelek, köstek, bıyıklar... Tütün

kokardı. Hareli kahverengi gözleri vardı. Babasından kalan işi yürütüyordu; İthalat, mümessillik. Bana böyle söylenmişti, ben de öyle sanmıştım. Pek öyle olmadığını sonraları öğrenecektim.

Cihangir’de denize bakan konak yavrusu üç katlı ahşap bir evde otururduk. Ben bu evde doğdum. Altmış yıldan fazla oldu buradayım. Burada öleceğim. –Gerçi böyle şeyler belli olmaz ama, bu düşüncem, doğduğum yerde ölme isteğimden geliyor olabilir.– Bağlılık ya da alışkanlık içgüdü-sü...

Ömrümün ilk altı yılını bu evde yoğun yaşadım. Caddeye bakan tarafta, girişte ufak bir bahçesi vardır. İki koca çınar, iki meşe. Hâlâ duruyorlar. Bir çeşme. O da duruyor, ama artık suyu akmıyor. Mermer yalağıyla, oymalı aynası kaldı. Baharda, açelyalar, mimozalar açardı. Onlara özen göstermeyi sürdürüyorum.

Bahçe, çatıdaki gizemli, ürperti veren sandık odası, puslu olmayan havalarda Adalar’ı da kucaklayan, evin arka yüzüne düşen ikinci kattaki, tabanı mozaik taraça... Benim oyun alanlarımdı. Bir de tavanı işlemeli, görkemli büyük sofa. Orada da atçılık oynardım.

Altı yaşıma basınca babam beni mezun olduğu, anlı şanlı lisenin, ilk bölümüne yazdırdı. Yatılı. Cumartesi günleri öğleden sonra gelip pazar akşamları okula dönerdim. İlkokul, ortaokul, lise, yetiştirici sınıflar... Böyle bakılırsa on iki yıl evden uzak kalmıştım. İki yıl da askerlik.

Ben annemi de pek tanıyamadım. Benimle ilgilenmez miydi? Böyle bir duygu var içimde. Hafta sonu tatillerinden birinde okul dönüşü, evi çekip çeviren Eftelya:

— Hanım yolculuğa çıktı, dedi.

— Nereye gitti, diye sormadım.

Yüreğime bir acı düştü. Sustum.

Ne Eftelya, ne babam, ne başka biri bu beklenmedik yolculuktan bana söz etmedi. Babamla aynı odada yatmaz-

lardı. Sonraları benim kitaplık yaptığım odada yatardı annem.

Sürüp giden yıllar içinde babama geldiğini fark ettiğim tek tük mektuptan annemin hayatta olduğunu anlamıştım, içim rahat etmişti. Okul arkadaşlarım, annem hakkında benden daha çok bilgiye sahipti:

— Cevat'ın anası kaçmış.

— Nereye?

— Viyana'ya.

— Yok oğlum Milano'ya...

— Ben Paris, diye duydum...

Annemin kaçmış olduğunda birleşiyorlardı; ama kaçtığı kenti saptamakta oybirliği edemiyorlardı.

Ne öksüzdüm, ne yetim. Anam da, babam da sağdı. Ama ben, anasız babasız büyüyordum. Gördüğüm tek şefkat Eftalya'nın şefkatiydi;

— Yee! Tabağını ekmeğinle sıyrır. Lokma bırakma, günahtır. Allah'ın gücüne gider...

Kendimi okula, derslere vermiştim. Bir de müziğe. İlk okulda mandolinle başlamıştım. Sonra keman dersleri aldım.

Her cumartesi okuldan fırlayınca doğru Karl Berger'e, keman hocama koşuyordum. Yanlış hatırlamıyorsam, orta sondaydım. Keman kutum, notalarım koltuğumda, soluğu Karl Berger'in stüdyosunda alıyordum. İstiklâl Caddesi'nin Tünel'e yakın bir yerinde, merdivenleri kirli, karanlık; mimarisi neoklasik bir yapının en üst katında otururdu. Çık çık, bitmezdi basamaklar. Arka pencerelerinden Haliç görünürdü. Bu çerçeveye bir de, bir tepe sığışırdı. Pierre Loti'nin, kendini *Constantinople* serüvenine kaptırdığı dönemde, akşamları nargile içtiği tepe.

Keman hocam ünlü olmalıydı ki, bekleme salonu, çoğu yaşıtım kızılı oğlanlı öğrenciyle dolar taşardı. Dolgun bacaklarından bakışlarımı ayıramadığım akortçu Bay Palyovfski'nin kızı da öğrenciler arasındaydı. Benden bir-iki yaş büyük olmalıydı.

Karl Berger'e '*Bay Berger*' denilirse, sinirlenir, düzeltirdi;
— Profesör!

Onun duyarlı olduğu bu noktaya ben de özenli, saygılıydım.

Profesör, Macar kökenliydi. Bella Kuhn devriminden paçayı sıyırıp İstanbul'a sığınmıştı.

Kulağım iyiydi. Hızlı ilerliyordum. Düzgün yay çekmeyi, uzun notalarda vibratonun nasıl sağlanacağını çabuk öğrendim. Geçişlerdeki sekizlik, onaltılık notalarda bir süre bocaladım, ama sonunda bunun da üstesinden geldim.

— Seni kutlarım. Sende kumaş var. Haftaya Mozart'ın, si bemol majör sonatı... Al partiyonları. Haydi şimdi okula...

Yatılı kaldığım okulda en uzun teneffüs, son dersle akşam etüdü arasındaki boşluktu. İki saat. Okul yönetimi elinden geldiğince, öğrencilerin boş kalmayıp bir şeyle ilgilenmesini sağlamaya çalışırdı.

Bu teneffüste sınıflar arası maçlar yapılır. *Grand-Cour* diye bilinen tarihi futbol sahasında, takıma girememiş olanların bir kısmı saha kenarına dizilir; öbürleri sınıf pencerelerinden sarkıp kendilerini oyuna kaptırır; arada bir hakemi boyadıkları için, onların da boş kalmadıkları kabul edilebilirdi.

Grand-Cour'da maçı olmayanlar, okulun çeşitli yerlerindeki, zemini beton sahalarda, tenis topuyla futbol oynardı. Hem zor, hem çok beceri isteyen bir futbol türüydü. Eltopu, basketbol, voleybol, barfiks derken, spor etkinlikleri, uzuneşek, birdirbir düzeyine kadar inerdi.

Satranç Kolunun üyeleri, elleri şakaklarında, arpacı kumrusu gibi düşünür; resim atölyesinin üyeleri, şövalelerindeki tuvalle yetinemez, boyuna atölyenin duvarlarını boyardı. Dergi Kolunun Yazın Kurulu toplantıları, her nedense, hep kavgayla biterdi.

En soylu kol –üyelerinin gözünde– Tiyatro Koluydu. İki saatlik teneffüs bunlara bir türlü yetmez, uzayıp giden provalar nedeniyle, aktörlerimizin akşam etüdünü de sıyırttığı çok olurdu. Hepsinde bir afra tafra. Hele oyunlara bir hafta kala bunlar, kampa girmiş futbol takımı gibi, tiyatro salonuna çekilir, derslere de girmezlerdi.

Ben Müzik Kolundaydım.

Bizlere özel bir özen gösterilir, her birimize, bazı sınıfların anahtarları verilirdi. Teneffüste öğrencilerin sınıfta oturması yasak olduğu için, her birimize ayrı ayrı verilen anahtarlarla kapıları kilitler, çalışmalarımızı bu sınıflarda sürdürürdük.

Bana verilen sınıf, okulun alt katındaydı, ucunda, yaklaşık bin öğrenciye yemek çıkaran büyük mutfağın bulunduğu karanlık uzun koridorda. Bu koridor, akşam saatlerinde kaynatılmış kuru fasulye kokar, bazen de ortalığa bulaşık kokusu yayılırdı.

Sınıfa girer, kapıyı kilitler, güller açan arka bahçeye bakan pencerelerden birinin önüne sehpanı yerleştirir, başlardım yayı çekmeye.

O haftaki ödevim Mozart'ın si bemol majör piyano-keman sonatıydı.

Hızla ilerlediğimi hissediyordum. Ama, melodinin armonik yapısına piyano eşlik etmeyince, zorlanıyordum. Kafama bir piyanist yerleştirmiştim. Ben yayı çekince, kafamdaki piyanist parmaklarını tuşlarda dolaştırıyor, bana eşlik ediyordu.

Piyano fikri o hafta böylece saplandı kafama. Saplanmakla kalmadı, saplantıya dönüştü.

Her cumartesi gibi, o cumartesi de koşar adım, Karl Berger'in stüdyosuna vardım. Altı kat merdiveni soluk soluğa çıkıp salona girdim. Bekleme salonu boştu. Matmazel Palyovfski, Profesör'ün odasından çıkmak üzereydi. Dolgun bacaklarında gözlerimi doyuracak kadar zaman ayıramadan, Profesör'ün odasına daldım.

*Romanları ve öyküleriyle
son yılların önde gelen
yazarlarından Yiğit Okur'u,
giderek genişleyen bir okur
kitlei izliyor.*

İkinci Dünya Savaşı bittiğinde Yunanistan, Alman çizmesinden kurtulmuştu ama ekmek bulamayacak kadar yoksuldu. Türkiye savaşa girmemişti ama o da yoksul bir ülke sayılırdı. Buna rağmen komşuya yardım elini uzattı. Devlet, iyi kötü ne bulursa Kurtuluş adlı kuru yük gemisiyle Pire'ye gönderiyor, ufak gemi dolu gidip boş dönüyordu. Dönüşlerinden birinde gemiden bir kadın indi. Çekici güzelliğinin yanısıra döneminin uluslararası üne sahip sopranolarından, bu romanın esin kaynağı: Elvira de Hidalgo. Onunla birlikte Galata Rıhtımı'na inen romanın öbür kahramanı piyano, ve rıhtımda dolaşan Cevat Bey. Bu üçlü arasında boyutlanan bir aşk öyküsü. Daha önceki romanlarında olduğu gibi yine ironik diliyle, ustaca harmanladığı geri dönüşlerle bir dönemin siyasal, toplumsal yaşamını, romanın kurgusuna ustalıkla katan Yiğit Okur, 1960 devrimini, tek partili rejimden çok partili döneme geçişi, Türkiye'nin savaş sonrası yıllarındaki toplumsal koşullarını, değişik kişilikler çizerek anlatıyor. İlk sahibi Maria Callas olan piyano ise, beş sahip değiştirdikten sonra yaşamını şimdi Pera Müzesi'nde sürdürüyor.

Kapak resmi: İSA ÇELİK

ISBN 978-975-07-0299-0

9 789750 702990